

1

MR SHERLOCK HOLMES

Mr Sherlock Holmes, who was usually very late in the mornings, save upon those not infrequent occasions when he stayed up all night, was seated at the breakfast table. I stood upon the hearthrug and picked up the stick which our visitor had left behind him the night before. It was a fine, thick piece of wood, bulbous-headed, of the sort which is known as a "Penang lawyer". Just under the head was a broad silver band, nearly an inch across. "To James Mortimer, MRCS, from his friends of the CCH", was engraved upon it, with the date "1884". It was just such a stick as the old-fashioned family practitioner used to carry – dignified, solid, and reassuring.

"Well, Watson, what do you make of it?"

Holmes was sitting with his back to me, and I had given him no sign of my occupation.

"How did you know what I was doing? I believe you have eyes in the back of your head."

"I have, at least, a well-polished, silver-plated coffee-pot in front of me," said he. "But, tell me, Watson, what do you make of our visitor's stick? Since we have been so unfortunate as to miss him and have no notion of his errand, this accidental souvenir becomes of importance. Let me hear you reconstruct the man by an examination of it."

1

SHERLOCK HOLMES

Sherlock Holmes, jenž zpravidla – s výjimkou nevzácných případů, kdy byl vzhůru celou noc až do rána – chodíval k snídani velmi pozdě, seděl tentokrát již za stolem. Já postával u krbu a právě jsem vzal do ruky vycházkovou hůl, kterou zde náš návštěvník předchozího večera zapomněl. Byl to pěkný, masivní kus dřeva s cibulovitou rukojetí, hůl onoho druhu, které se říká „singapúrka“. Těsně pod rukojetí byla hůl obtočena stříbrným prstencem širokým skoro na dva prsty. „Jakubu Mortimerovi z K. K. CH. jeho přátelé z L. N. CH. C.“ bylo na kroužku vyryto a letopočet „1884“. Byla to přesně taková hůl, jakou nosovali staromódní rodinní lékaři – důstojná, solidní a uklidňující.

„Nuže, Watsone, co jste z ní vyčetl?“

Holmes seděl obrácen zády ke mně a já mu ničím nenaznačil, čím se zabývám.

„Jak víte, co dělám? Máte oči v temeni hlavy?“

„Nemám oči vzadu, mám však před sebou postříbřenou a dobře vyleštěnou kávovou konvici,“ řekl. „Ale povězte mi, Watsone, co vám ta hůl našeho návštěvníka říká. Jelikož jsme měli smůlu a propásli ho a nemáme potuchy, co si přál, nabývá tato upomínka důležitosti. Řekněte mi, jak byste na základě pečlivě prohlídky hole rekonstruoval jejího majitele.“

“I think,” said I, following so far as I could the methods of my companion, “that Dr Mortimer is a successful elderly medical man, well-esteemed, since those who know him give him this mark of their appreciation.”

“Good!” said Holmes. “Excellent!”

“I think also that the probability is in favour of his being a country practitioner who does a great deal of his visiting on foot.”

“Why so?”

“Because this stick, though originally a very handsome one, has been so knocked about that I can hardly imagine a town practitioner carrying it. The thick iron ferrule is worn down, so it is evident that he has done a great amount of walking with it.”

“Perfectly sound!” said Holmes.

“And then again, there is the “friends of the CCH”. I should guess that to be the Something Hunt, the local hunt to whose members he has possibly given some surgical assistance, and which has made him a small presentation in return.”

“Really, Watson, you excel yourself,” said Holmes, pushing back his chair and lighting a cigarette. “I am bound to say that in all the accounts which you have been so good as to give of my own small achievements you have habitually underrated your own abilities. It may be that you are not yourself luminous, but you are a conductor of light. Some people without possessing genius have a remarkable power of stimulating. I confess, my dear fellow, that I am very much in your debt.”

He had never said as much before, and I must admit that his words gave me keen pleasure, for I had often been piqued by his indifference to my admiration and to the attempts which I had made to give publicity to his methods. I was proud, too, to think that I had so far mastered his system as to apply it in a way which

„Myslím,“ řekl jsem a řídil jsem se přitom podle svých možností metodou svého přítele, „že doktor Mortimer je zámožný obstarší lékař, požívající značné vážnosti, jak soudím z toho, že mu jeho přátelé projeví uznání právě tímto darem.“

„Výborně!“ řekl Holmes. „Znamenité!“

„Domnívám se dále, že pravděpodobně jde o lékaře venkovského, který mnohé cesty k pacientům konává pěšky.“

„Proč si to myslíte?“

„Protože tato hůl, ačkoliv byla původně velmi elegantní, je nyní tak sešlá, že si nedovedu představit, jak by ji nosil městský lékař. Silný železný bodec je opotřebovaný, je tudíž jasné, že majitel se s holí mnoho nachodil.“

„Naprosto logické!“ řekl Holmes.

„Velmi informativní jsou dále zkratky vyrytého věnování. Pakliže dostal tento dárek člen Královské koleje chirurgů, jenž je venkovským lékařem, od nějakých přátel, skoro bych řekl, že to L. N. je zkratka pro nějakou loveckou společnost – řekněme Lovci-Nimrodi z Chá. Cé. Snad jejím členům poskytl lékařskou pomoc a oni mu oplátkou věnovali dárek.“

„Vskutku, Watson, překonáváte sám sebe,“ řekl Holmes, odstrkuje židli a zapaluje si cigaretu. „Musím říci, že ve zprávách, které jste tak laskavě uveřejnil o mých drobných úspěších, jste šmahem snižoval své vlastní schopnosti. Byť třeba sám nesvítíte, jste vodičem světla. Jsou lidé, kteří – aniž sami byli nadáni genialitou – mají pozoruhodnou schopnost genialitu podněcovat. Musím se přiznat, můj milý brachu, že jsem vašim velkým dlužníkem.“

Něco takového mi dosud ještě nikdy neřekl a musím se přiznat, že mě jeho slova nadmíru potěšila, neboť jsem byl často rozmrzen lhovostí, kterou projevoval vůči mému obdivu i vůči mým pokusům dodat jeho metodám publicitu. Také mne pýchou naplnila myšlenka, že jsem jeho systém ovládl tak

earned his approval. He now took the stick from my hands and examined it for a few minutes with his naked eyes. Then, with an expression of interest, he laid down his cigarette, and, carrying the cane to the window, he looked over it again with a convex lens.

“Interesting, though elementary,” said he, as he returned to his favourite corner of the settee. “There are certainly one or two indications upon the stick. It gives us the basis for several deductions.”

“Has anything escaped me?” I asked, with some self-importance. “I trust that there is nothing of consequence which I have over-looked?”

“I am afraid, my dear Watson, that most of your conclusions were erroneous. When I said that you stimulated me I meant, to be frank, that in noting your fallacies I was occasionally guided towards the truth. Not that you are entirely wrong in this instance. The man is certainly a country practitioner. And he walks a good deal.”

“Then I was right.”

“To that extent.”

“But that was all.”

“No, no, my dear Watson, not all – by no means all. I would suggest, for example, that a presentation to a doctor is more likely to come from a hospital than from a hunt, and that when the initials “C C” are placed before that hospital the words “Charing Cross” very naturally suggest themselves.”

“You may be right.”

“The probability lies in that direction. And if we take this as a working hypothesis we have a fresh basis from which to start our construction of this unknown visitor.”

“Well, then, supposing that “CCH” does stand for “Charing Cross Hospital”, what further inferences may we draw?”

dalece, že jsem ho dokázal aplikovat způsobem, jenž si vysloužil jeho pochvalu. Teď mi Holmes vzal hůl z ruky a po několika minut se na ni díval prostým okem. Potom se na jeho tváři objevil výraz zájmu. Holmes odložil cigaretu, přistoupil s holí k oknu a znova ji prohlížel lupou.

„Zajímavé, byť i velmi prosté,“ řekl, když se vracel do svého oblíbeného kouta na pohovce. „Hůl zajisté poskytuje několik náznaků. Dává nám výchozí body pro četné soudy.“

„Uniklo mi snad něco?“ otázal jsem se poněkud netýkavě. „Doufám, že jsem nepřehlédl nic důležitého.“

„Je mi líto, milý Watsone, ale většina vašich úsudků byla mylná. Když jsem říkal, že mě podněcujete, mínil jsem tím, abych pravdu děl, že jsem tu a tam došel pravdy proto, že mým vodítkem byly vaše omyly, jichž jsem si povšiml. Nechci tím říci, že v tomto případě nemáte vůbec pravdu. Náš muž je zajisté venkovský lékař. A mnoho chodí.“

„Měl jsem tedy pravdu.“

„Až potud.“

„To je přece celá pravda.“

„Nikoliv, nikoliv, milý Watsone, není to celá pravda – zdaleka to není celá pravda. Mám dojem, že lékař dostane dárek spíš od nemocnice než od nimroda, a vycházíme-li z předpokladu, že jde o londýnskou nemocnici, nabízejí písmena CH. C. velmi zřetelně výklad Charing Cross.“

„Můžete mít pravdu.“

„Pravděpodobnost ukazuje tím směrem. A uznáme-li tento dohad za hypotézu, máme nové východisko, z něhož můžeme začít konstruovat obraz našeho neznámého návštěvníka.“

„Nuže,“ řekl jsem, „dejme tomu, že L. N. CH. znamená opravdu ‚Londýnská nemocnice Charing Cross‘, co z toho můžeme odvodit dále?“

“Do none suggest themselves? You know my methods. Apply them!”

“I can only think of the obvious conclusion that the man has practised in town before going to the country.”

“I think that we might venture a little farther than this. Look at it in this light. On what occasion would it be most probable that such a presentation would be made? When would his friends unite to give him a pledge of their good will? Obviously at the moment when Dr Mortimer withdrew from the service of the hospital in order to start in practice for himself. We know there has been a presentation. We believe there has been a change from a town hospital to a country practice. Is it, then, stretching our inference too far to say that the presentation was on the occasion of the change?”

“It certainly seems probable.”

“Now, you will observe that he could not have been on the *staff* of the hospital, since only a man well established in a London practice could hold such a position, and such a one would not drift into the country. What was he, then? If he was in the hospital and yet not on the staff, he could only have been a house-surgeon or a house-physician – little more than a senior student. And he left five years ago – the date is on the stick. So your grave, middle-aged family practitioner vanishes into thin air, my dear Watson, and there emerges a young fellow under thirty, amiable, unambitious, absent-minded, and the possessor of a favourite dog, which I should describe roughly as being larger than a terrier and smaller than a mastiff.”

I laughed incredulously as Sherlock Holmes leaned back in his settee and blew little wavering rings of smoke up to the ceiling.

“As to the latter part, I have no means of checking you,” said I,

„Nic se vám nevybavuje? Znáte mé metody. Použijte jich!“

„Napadá mi toliko nejprostší závěr, že ten člověk měl praxi v Londýně, než se odstěhoval na venkov.“

„Myslím, že bychom se mohli odvážit ještě trochu dále. Podívejte se na to pod tímto zorným úhlem. Při jaké příležitosti lidé nejpravděpodobněji dávají upomínkové dárky? Za jakých okolností se jeho přátelé sdružili, aby mu něco věnovali z přátelství na památku? Zajisté ve chvíli, kdy doktor Mortimer opouštěl místo v nemocnici, aby si zařídil vlastní praxi. Víme, že dostal dárek. Domníváme se, že zaměnil městskou nemocnici za venkovskou praxi. Myslíte, že překračujeme přístupné meze logického uvažování, řekneme-li, že dostal dárek při odchodu?“

„Zní to vskutku pravděpodobně.“

„Nuže, jistě si uvědomujete, že doktor Mortimer nemohl být řádným členem lékařského sboru nemocnice, neboť takové místo může zastávat toliko muž, jenž má v Londýně dobrou a zavedenou praxi. A takový člověk by sotva zapadl na venkově. Čím tedy byl? Když pracoval v nemocnici, a přece nebyl řádným členem lékařského sboru, mohl být toliko sekundářem na chirurgii nebo na interně, ne o moc víc než student v některém z posledních semestrů. A odešel z nemocnice před pěti lety – datum je na holi. Takže váš vážný, obstarožný rodinný lékař se rozplývá a mizí v neznámu, můj milý Watsone, a na jeho místě se vynořuje junák mladší třicíti let, přívětivý, prostý ctižádosti, roztržitý a majitel psa, kterého bych zhruba popsal takto: je větší než foxteriér a menší než buldok.“

Nevěřičně jsem se zasmál, když se Sherlock Holmes pohodlně opřel o lenoch pohovky a začal vypouštět ke stropu vlnité kroužky dýmu.

„Pokud jde o závěrečná tvrzení, nemám možnost vás kon-

“but at least it is not difficult to find out a few particulars about the man’s age and professional career.”

From my small medical shelf I took down the Medical Directory and turned up the name. There were several Mortimers, but only one who could be our visitor. I read his record aloud.

Mortimer, James, MRCS, 1882, Grimper, Dartmoor, Devon, Housesurgeon, from 1882 to 1884, at Charing Cross Hospital. Winner of the Jackson Prize for Comparative Pathology, with essay entitled “Is disease a Reversion?” Corresponding member of the Swedish Pathological Society. Author of ‘Some Freaks of Atavism’ (*Lancet*, 1882), ‘Do We Progress?’ (*Journal of Psychology*, March, 1883). Medical Officer for the parishes of Grimpen, Thorsley, and High Barrow.

“No mention of that local hunt, Watson,” said Holmes, with a mischievous smile, “but a country doctor, as you very astutely observed. I think that I am fairly justified in my inferences. As to the adjectives, I said, if I remember right, amiable, unambitious, and absent-minded. It is my experience that it is only an amiable man in this world who receives testimonials, only an unambitious one who abandons a London career for the country, and only an absent-minded one who leaves his stick and not his visiting-card after waiting an hour in your room.”

“And the dog?”

“Has been in the habit of carrying this stick behind his master. Being a heavy stick the dog has held it tightly by the middle, and the marks of his teeth are very plainly visible. The dog’s jaw, as shown in the space between these marks, is too broad in my opinion for a terrier and not broad enough for a mastiff. It may have been – yes, by Jove it *is* a curly-haired spaniel.”

He had risen and paced the room as he spoke. Now he halted

trolovat, „ řekl jsem, „ale naštěstí není nesnadné zjistit několik dat o jeho věku a o jeho lékařské dráze.“

Vzal jsem ze své malé lékařské poličky Adresář lékařů a našel jsem tam jeho jméno. Bylo tam několik Mortimerů, ale naším návštěvníkem mohl být jenom jediný z nich. Přečetl jsem záznam nahlas:

„Mortimer Jakub, člen K. K. H., promován 1882, adresa: Grimpen, Dartmoor, Devonshire. Sekundář od 1882 do 1884 v londýnské nemocnici Charing Cross. Získal Jacksonovu cenu za srovnávací patologii svou prací ‘Je nemoc projevem atavismu?’ Dopisující člen Švédské patologické společnosti. Autor statí ‘Několik mimořádných případů atavismu’ (*Lancet*, 1882), ‘Dosahujeme pokroku?’ (*Časopis pro psychologii*, březen 1883). Obvodní lékař pro farnosti Grimpen, Thorsley a High Barrow.“

„Ani zmínky o té lovecké společnosti, Watsone,“ řekl Holmes s rozmarným, trošinku zlomyslným úsměvem, „ale je to venkovský lékař, jak jste velmi bystře rozpoznal. Myslím, že mé úsudky jsou celkem potvrzeny. Pokud jde o přídatná jména, jichž jsem užil, řekl jsem, neklame-li mne paměť: přívětivý, prostý ctižádostí a roztržitý. Pokud sahá moje zkušenost, jen přívětivý člověk dostává na tomto světě dárky na památku, jen člověk prostý ctižádostí opustí londýnskou kariéru a jde na venkov a jen roztržitý člověk zanechá po hodině čekání ve vašem pokoji hůl místo navštívenky.“

„A ten pes?“

„Má ve zvyku nosit tuto hůl za pánem. Jelikož je to těžká hůl, pes ji drží pevně za prostředek a stopy jeho zubů jsou velmi zřetelné. Velikost čelistí, jak ji ukazuje mezera mezi těmito stopami, je podle mého názoru příliš značná pro foxteriéra, a ne dosti veliká na buldoka. Mohl by to být – a u všech vsudy, je to dlouhosrstý kokršpaněl.“

Sherlock Holmes na začátku své řeči povstal a mluvil chodě

in the recess of the window. There was such a ring of conviction in his voice that I glanced up in surprise.

“My dear fellow, how can you possibly be so sure of that?”

“For the very simple reason that I see the dog himself on our very doorstep, and there is the ring of its owner. Don't move, I beg you, Watson. He is a professional brother of yours, and your presence may be of assistance to me. Now is the dramatic moment of fate, Watson, when you hear a step upon the stair which is walking into your life, and you know not whether for good or ill. What does Dr James Mortimer, the man of science, ask of Sherlock Holmes, the specialist in crime? Come in!”

The appearance of our visitor was a surprise to me since I had expected a typical country practitioner. He was a very tall, thin man, with a long nose like a beak, which shot out between two keen, grey eyes, set closely together and sparkling brightly from behind a pair of gold-rimmed glasses. He was clad in a professional but rather slovenly fashion, for his frock-coat was dingy and his trousers frayed. Though young, his long back was already bowed, and he walked with a forward thrust of his head and a general air of peering benevolence. As he entered his eyes fell upon the stick in Holmes's hand, and he ran towards it with an exclamation of joy.

“I am so very glad,” said he. “I was not sure whether I had left it here or in the Shipping Office. I would not lose that stick for the world.”

“A presentation, I see,” said Holmes.

“Yes, sir.”

“From Charing Cross Hospital?”

“From one or two friends there on the occasion of my marriage.”

po světlici. Nyní se zastavil ve výklenku okna. V jeho hlase bylo tolik jistoty, že jsem překvapeně vzhlédl.

„Můj milý brachu, jak to, prosím vás, můžete tak bezpečně vědět?“

„Z prostého důvodu, že vidím příslušného psa na samém prahu našeho domu, a v tuto chvíli slyšíte, jak jeho majitel zvoní. Prosím vás, neodcházejte, Watsone. Je to váš kolega v povolání a vaše přítomnost mi snad bude užitečná. Je to dramatický a osudový okamžik, Watsone, když slyšíte na schodišti kroky, jež vstupují do vašeho života, a nevíte, zda přinášejí dobro či zlo. Čeho si doktor Jakub Mortimer, muž vědy, žádá od Sherlocka Holmese, kriminalisty? Vstupte!“

Vzhled našeho návštěvníka mě překvapil, neboť jsem očekával typického venkovského lékaře. Ve skutečnosti však byl doktor Mortimer velmi vysoký hubený muž s nosem dlouhým jako zobák, jenž strměl z úzkého prostoru mezi dvojicí šedých, bystrých očí, blýskajících zpod brejlí se zlatými obroučkami. Oblečen byl po doktorském způsobu, ale trochu nedbale, neboť jeho šosatý kabát byl neokartáčovaný a jeho kalhoty roztržené. Ač mlád, měl již sehnutá záda a při chůzi předkláněl hlavu; jeho obličej měl výraz jakési dobromyslné zvědavosti. Když vstoupil, padl jeho pohled na hůl v Holmesově ruce a doktor Mortimer se k ní s radostným zvoláním rozběhl.

„Jsem tak rád,“ řekl. „Nebyl jsem si jist, zda jsem ji zapomněl zde nebo v kanceláři lodní společnosti. Nechtěl bych o ni přijít za nic na světě.“

„Je to patrně čestný dar,“ řekl Holmes.

„Ano.“

„Od nemocnice Charing Cross?“

„Od několika tamních přátel. Dali mi to k svatbě.“

“Dear, dear, that’s bad!” said Holmes, shaking his head.
Dr Mortimer blinked through his glasses in mild astonishment.
“Why was it bad?”

“Only that you have disarranged our little deductions. Your marriage, you say?”

“Yes, sir. I married, and so left the hospital, and with it all hopes of a consulting practice. It was necessary to make a home of my own.”

“Come, come, we are not so far wrong after all,” said Holmes. “And now, Dr James Mortimer –”

“Mister, sir, Mister – a humble M R C S.”

“And a man of precise mind, evidently.”

“A dabbler in science, Mr Holmes, a picker-up of shells on the shores of the great unknown ocean. I presume that it is Mr Sherlock Holmes whom I am addressing and not –”

“No, this is my friend Dr Watson.”

“Glad to meet you, sir. I have heard your name mentioned in connection with that of your friend. You interest me very much, Mr Holmes. I had hardly expected so dolichocephalic a skull or such well-marked supra-orbital development. Would you have any objection to my running my finger along your parietal fissure? A cast of your skull, sir, until the original is available, would be an ornament to any anthropological museum. It is not my intention to be fulsome, but I confess that I covet your skull.”

Sherlock Holmes waved our strange visitor into a chair.

“You are an enthusiast in your line of thought, I perceive, sir, as I am in mine,” said he. “I observe from your forefinger that you make your own cigarettes. Have no hesitation in lighting one.”

The man drew out paper and tobacco and twirled the one up in the other with surprising dexterity. He had long, quivering fingers as agile and restless as the antennae of an insect.

„Ouha, ouha, to je zlé!“ řekl Sherlock Holmes, potřásaje hlavou.
Doktor Mortimer poněkud překvapeně zamrkal.

„Proč je to zlé?“

„Jen potud, že jste pošramotil naše úsudečky. Ke svatbě, jste řekl?“

„Ano. Oženil jsem se, a tak jsem dal vale nemocnici a tím i veškeré naději na konsiliární praxi. Bylo třeba, abych založil vlastní domácnost.“

„Nuže, tak velmi jsme se koneckonců nezmýlili,“ řekl Holmes. „A nyní by doktor Jakub Mortimer –“

„Pan Mortimer, pan – pouhý obyčejný chirurgus.“

„A zřejmě muž přesného způsobu myšlení.“

„Diletant ve vědě, pane Holmesi, sběratel mušliček na březích velkého neznámého oceánu. Předpokládám, že mluvím s panem Sherlockem Holmesem a nikoliv –“

„Ne, toto je můj přítel doktor Watson.“

„Těší mne, že vás poznávám, pane doktore. Slyšel jsem o vás v souvislosti s vaším přítelem. Velmi mě zajímáte, pane Holmesi. Sotva jsem čekal lebku tak dolichocefalní nebo tak výrazně vyvinuté oblouky nadočnicové. Dovolil byste, abych přešel prstem po vašem parietálním švu? Odlitek vaší lebky, pane, dokud nebude k dispozici originál, by byl ozdobou každého antropologického muzea. Nechci být nevkusný, ale musím se přiznat, že bych měl hrozně rád vaši lebku.“

Sherlock Holmes pohybem ruky nabídl našemu podivnému hostu židli.

„Jste, pane, jak vidím, stejným nadšencem ve svém oboru jako já v mém,“ řekl. „Z vašeho ukazováčku usuzuji, že si krouтите cigarety. Neváhejte si zapálit.“

Muž vytáhl papír a tabák a s překvapující dovedností ukroutil cigaretu. Měl dlouhé senzitivní prsty, mrštné a neklidné jako tykadla hmyzu.

Holmes was silent, but his little darting glances showed me the interest which he took in our curious companion.

“I presume, sir,” said he at last, “that it was not merely for the purpose of examining my skull that you have done me the honour to call here last night and again today?”

“No, sir, no; though I am happy to have had the opportunity of doing that as well, I came to you, Mr Holmes, because I recognize that I am myself an unpractical man, and because I am suddenly confronted with a most serious and extraordinary problem. Recognizing, as I do, that you are the second highest expert in Europe –”

“Indeed, sir! May I inquire who has the honour to be the first?” asked Holmes, with some asperity.

“To the man of precisely scientific mind the work of Monsieur Bertillon must always appeal strongly.”

“Then had you not better consult him?”

“I said, sir, to the precisely scientific mind. But as a practical man of affairs it is acknowledged that you stand alone. I trust, sir, that I have not inadvertently –”

“Just a little,” said Holmes. “I think, Dr Mortimer, you would do wisely if without more ado you would kindly tell me plainly what the exact nature of the problem is in which you demand my assistance.”

Holmes mlčel, ale podle jeho rychlých letmých pohledů jsem viděl, jak velmi ho náš podivný návštěvník zajímá.

„Mám za to, pane,“ řekl Holmes konečně, „že jste mě včera a znova dnes nepoctil návštěvou jen z toho důvodu, abyste si mohl prohlédnout mou lebku.“

„Nikoliv, pane Holmesi, nikoliv; ačkoliv jsem šťasten, že jsem měl příležitost i k tomu. Přišel jsem k vám, pane Holmesi, protože vím, jaký jsem nepraktický člověk, a protože jsem se náhle octl tváří v tvář problému krajně vážnému a mimořádnému. A jelikož vím a uznávám, že jste druhý největší odborník v Evropě –“

„Co nedíte, pane! Smím se vás otázat, kdo má čest být prvním?“ řekl poněkud podrážděně Holmes.

„Člověku, zvyklému na přesný, vědecký způsob myšlení, práce Alfonse Bertillona musí povždy velmi imponovat.“

„Nebylo by tudíž lepší, kdybyste se otázel o radu jeho?“

„Řekl jsem, pane: člověku přesně vědeckému. Pokud jde o praktická řešení, jste obecně uznáván jako jedinečný. Doufám, pane, že jsem vás bezděky –“

„Jen maličko,“ řekl Holmes. „Myslím, doktore Mortimere, že byste jednal moudře, kdybyste mi laskavě bez dalších okolů prostě pověděl, jakého druhu je věc, ve které si žádáte mé pomoci.“